

ERNIA

ANUL X N° 28

GRANETTI & M. TĂRANU

1944

—Hei, d-le moșier, ziceai că ești supărat pe mine din cauza reformelor; eu te văd că râzi!
—Cum să nu fiu vesel, dacă mă scapă de griji: una îmi ia votul și cealaltă...totul!

Ce este „trif” și ce e „cușer”...

«Societatea ortodoxă națională a femeilor Române» a publicat prin gazete că, spre a spori fondul grădinilor de copii, a pus în vânzare, un mărtisor reprezentând pe o parte figura Împăratului Constantin cel mare, iar pe cealaltă crucea, și că acest mărtisor se poate cumpăra de la magazinele «Au Bon Goût», «La Ruleta», etc.

...De ce nu și de la sinagoga evreiască?...

Pe femeile Române, pentru cari avem tot respectul, ca de altminteri și pentru societatea lor ortodoxă națională, nu le oprește de sigur nimeni să 'și cumpere panglicuțe și mătăsuri dela «Au Bon Goût» sau alte prăvălii ai căror patroni și funcționari comerciali sunt evrei; dar ne permitem să credem că este din partea dumnealor o mică lipsă de «bon goût» ca să vândă prin intermediul unor asemenea prăvălii sfânta cruce creștină. Tot așa, deși nu suntem niște fanatici șoviniști și religioși, ni s'ar părea curios ca la sediul societății ortodoxe să se puie în vânzare *mațas* și *beigăla* în scop de a se spori fondul de pensii al hahamilor bucureșteni, sau ca «Liga pentru unitatea Culturală a tuturor Românilor» să reproducă în miniatură pe cărți postale ilustrate statua lui Arpad din Brașov și s'o vândă în beneficiul «Gazetei Transilvaniei»!?

Sunt—cum să zicem?—nuanțe și cazuri de conștiință, prea subtile poate, dar cari ar trebui totuși înțelese de «soc. ortodoxă». Onoare ei că e ortodoxă, dar n'ar strica și puțină doxă în asemenea împrejurări.

O să ni se răspundă poate că scrupulele noastre sunt excesive... că societatea ortodoxă, pentru atingerea frumoaselor ei țeluri, are nevoie să strângă bani cât mai mulți... că scopul scuză mijloacele... că în definitiv banii ori de unde și oricum dobândiți sunt tot bani... și că...

Da, «banii n'au miros». Așa a spus în antichitate un Împărat Roman... păgân. Și în împrejurarea de față, el ar fi putut să adauge în glumă că, chiar puțin a usturoi, francii aceștia se desinfectează numaidecât când doamnele ortodoxe îi vâra în «sacoșele» lor parfumate cu «verveine» ori cu «mușcat».

Dar, probabil, celălalt Împărat, — Constantin cel mare, — căruia legenda povestește că i s'a arătat pe cer... nu o piesă de cinci lei subt care sta scris cu litere de foc că «In hoc signo vin-

ces», cîi s'a arătat semnul sfintei cruci, acest Împărat s'ar fi lipsit probabil de cinstea de-a i se grava efigia și simbolul creștinismului pe un mărtisor pus în comerț prin amabilitatea d-lor Grimberg sau Manasse, cari nu pot privi simbolul acesta decât cu batjocură ori vrăjmașie.

Da, e adevărat, morala contimporană e foarte îngăduitoare, și banul este socotit ca arma cea mai de căpetenie în războiul vieții. Nimic nu duce mai sigur la biruință ca banul... *In hoc signo vinces!*... Dar credem, totuși, că lozinca aceasta, care este mai cu seamă un ideal al rasei semite, n'ar trebui împărțită și de o societate creștină ortodoxă și națională a femeilor Române.

Și am îndrăgi mai mult o asemenea societate, săracă, dar luptând numai cu crucea, decât îmbogățindu-se cu aur adunat fără niciun discernământ!

...Ceram iertare stimatelor doamne din societatea ortodoxă pentru asprimea poate exagerată a observațiilor care ne-am permis.

Dar, cazul mărtisorului creștin ortodox, pus în vânzare prin mijlocirea binevoitoare a prăvăliilor evreiești nu este unic.

Ne sta de mult pe suflet alt caz asemănător, pe care îl vedem petrecându-se la fiecare primă zi a lunii, ori de câte ori ne plimbam pe strada Lipscani. Vedeam intrând prin prăvălii evreiești un «venerabil» preot creștin, cu pămătuș într-o mână și cu crucea în cealaltă, stropind dușumelele cu aghiazma sfântului botez, pe când dascălul bisericii în căldărușa lui — cristelniță în miniatură — încesa bănuțele svârlite de un Ițic oarecare cu gestul plictisit al omului ce dă un bacșiș anevoie de refuzat în chip delicat.

Mi-e rușine și sufletul 'm-i-e îndurerat spovedind cititorilor lucrul acesta; și mai cu seamă văzându-mă silit să mărturisesc, — spre a 'mi ușura cugetul meu creștin și românesc de-o apăsătoare povară, — că în religiunea Mosaică pare-se că dreptcredincioșii disting uneori mai bine ca noi ceea ce e îngăduit de ceea ce nu se cade: ce 'i trif și ce e cușer.

Gheorghe Biciușcă

CROITORIA BARBATEASCA

CONRAD A. STRAULE

Str. FANTĂNEI No. 4. Colț cu Calea Victoriei

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări. —

Vânez, vânezi, vânează...

...fiecare cum se pricepe și cu ce are.

— Eu, — începe Vaxilescu — am jurat să nu mai mă duc vara la vânătoare. Acum un an, în Iulie, era așa de cald că însuși pomii dela câmp veneau să se adăpostească la umbra corpurilor noastre...

— Ho, c'ai isprăvit! — se repede Ionescu de i astupă gura cu palma, Așa minciună mai rar! Să vă povestesc eu una adevărată, autentică și autobiografică:

«Subsemnatul, precum toți știți, ocheșc foarte bine. Nefind însă de familie boerească, trebuie să mă duc la vânătoare cu fel de fel de terchea-berchea trei lei perechea, cari atunci, pentru întâia oară, pun mâna pe o pușcă. Am fost de trei ori și de trei ori m'am întors rănit acasă: unul m'a înpușcat în mână, altul în picior și al treilea mai jos de șale.

— Așa că te-ai vindecat de pasiunea vânătoarei!

— Din contră: mă duc mai des ca nici odată; dar numai la vânătoare de urși.

— Ai găsit alți tovarăși?

— Batot cu brânzoii ăia. Să vedeți însă cum procedez. Am acasă o pielemare, de urs. O bag în desagă și cum ajungem la pădure, mă strecur într'un stuț și mă îmbrac cu ea. Numai așa sunt sigur că scap teafăr. Înțelegeți: prietenii mei cum văd ursu, svârle pușca jos și o rup de fugă!

— Eu, din principiu, mă duc la vânătoare numai în toiul veri...

— La vânătoare de franci, Popescule?

— Nu, Ionescule: la vânătoare de rațe sălbatică. Vara, din cauza căldurii, vânatul sboară pe sus de tot, unde-i mult mai răcoare decât pe pământ. Văd o rață la două sute metri înălțime. Duc pușca la umăr, ochese, bang!... Rața cade moartă.

Vaxilescu, sculându-se sgomotos:

— La alții cu mofturi d'astea, Popescule! Tu și ochitor?!...

— Îți jur pe ce am mai scump că rața a căzut moartă...

— Cred și eu! Cum dracu să nu moară dacă a căzut dela o înălțime de două sute de metri?

*

Intime.

— Te-ai și întors, bărbate?! Abia plecaseși.

— Ia nu mai trăncăni de pomană și dă-mi umbrela, c'a început să plouă.

— Plouă!... De unde vrei tu să știu că plouă?

— Păi nu'ți spusei acu?... Ad'o mai repede, că n'târzii de slujbă.

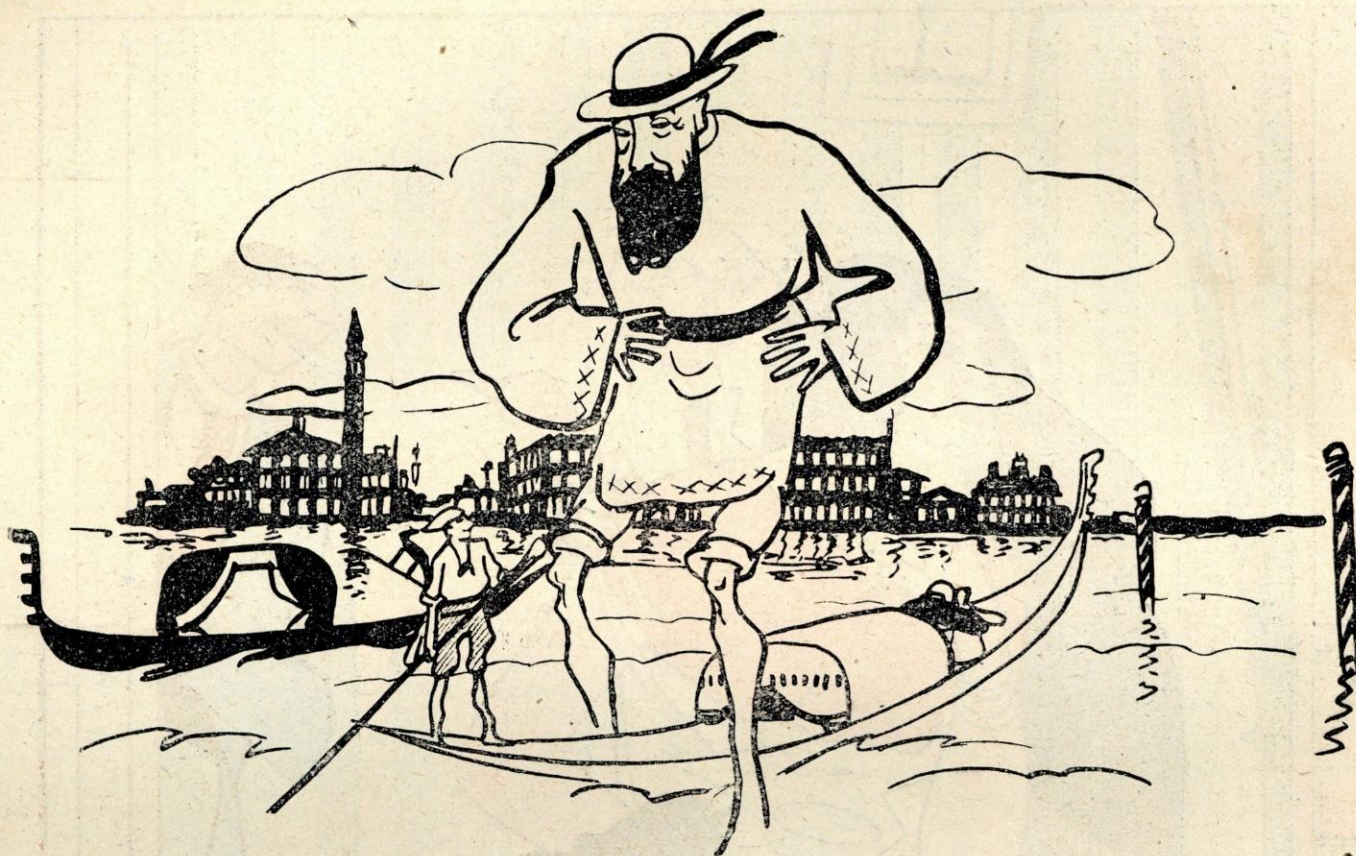
— Umbrela?... Să vezi, bărbate... Umbrela?... Uite, ce uitucă mai m'a făcut și mama!... Umbrela?... Da... chiar a-dineauri a venit prietenul tău Vaxilescu și a cerut să i-o împrumut pentru câteva minute.

— Nenorocito, ce-ai făcut?... M'ai lăsat fără umbrelă!

Site altoite-Port-Altoi,
Arbori roditori și de Alce,
Brazi etc. furnizează calitatea cea mai superioară.
Catalog gratuit *Lepinierele Buftea*

Voiajul instruieste.

D-l N. Iorga n'a luat parte la primele şedinţe ale Camerei fiind dus la Veneţia.

- Ascultă, mascaltoane: ale cui sunt palatele alea?
- Ale *Dogilor*, signore.
- Sunt acasă?... aş vrea să-i văd şi eu.
- Păi nu mai există.
- Da-a-a? Care va să zică, şi vouă vă lipsesc Doage!

Desen de F. Şirato

— Ho, bărbate, că acum trebuie s'o aducă îndărăt.
— Pă dracu! Cum o s'o mai înapoeze, dacă e chiar umbrela lui?!

*

La cafenea.

Mai mulţi perde-vară ascultă cu atenţie pe unul de-ai lor care le citeşte lista noilor decoraţi.

Fiind ceasurile aproape opt seara, în cafenea n'au mai rămas decât chelnerii.

Individul cu jurnalul în mână continuă, respicat, pomelnicul:

— ... «La gradul de *Cavaler*: Mache Țăfnă».

— Cine o mai fi şi ăsta?

— Hei şi tu! Cine nu cunoaşte pe Țăfnă găinarul?...

— E preocupat?

— Baministru!... Mache Țăfnă, găinarul tuturor partidelor în care se înscrie şi e dat afară după o lună, pentru mici gheşefuri... găinării, etc.

— Altul! — comandă cel mai bătrân.

Capul ascuns după ziar, silabiseşte:

— Popescu Gheorghe Făcăleş...

— Prezant! — se scoală'n picioare unul din cei roată în jurul mesei.

— Şi tu decorat?!... Vita lui Dumnezeu!... Par'că te văd...

— Nu ştiu ce-oi fi văzând tu, dar când m'am văzut eu singur în faţa ministrului, care mă chemase să mă anunţe personal că sunt decorat, m'a apucat ametelele...

— De prea multe ploconeli! — trăneste unul bastonul de duşumea, scu-

lându-se în picioare. Haideti: închide jurnalul şi restul după masă.

*

In peţit.

Ionescu, funcţionar diurnist la Comună, a plecat să ceară 'n căsătorie pe d-şoara Vaxilescu, unica odraslă a pensionarului Vaxilescu.

A fost primit cu toate linguşirile cuvenite unui ginere de mult aşteptat, iar Ionescu a rămas extra-încântat.

— Ne faceţi o mare cinste... — a rânjit, emoţionat, vulpoiul de Vaxilescu.

— Cinstea e reciprocă! — îl compecteează, solemn, găgăuţul de Ionescu.

— Cât priveşte zestrea, până acum încă n'am fixat o...

— E mobilă?

— Nici mobilă, nici imobilă. Vorbesc de cifra la care se poate ridica într'un caz eventual...

— Mă rog: eu sunt ferm hotărît să deviu ginererele d-voastră.

— Şi eu al dumitale scump tată-socru. Suma zestrei, însă...

— Zece mii?... douăzeci de mii? — se impacienteează Ionescu.

— Poate şi mai mult, poate şi mai puţin: depinde...

— Te asigur că eu sunt un tânăr foarte econom, fără niciun viţiu...

— ...depinde de norocul care'l o avea fata mea la tragerea clasei I-a a loteriei Statului. I-am cumpărat un loz întreg; şi, de, cum pot ghici dinainte ce lot are să câştige?

Ionescu şi acum fuge.

Cinematograful în şcoale...

... pretind cei cari voesc să facă gheşeful, va instrui mult pe elevi.

Eu, unul, nu prea cred. Mai întâi, de ce ar mai fi introdus în şcoale, cheltuindu-se o sumă însemnată de bani, când se ştie foarte bine că majoritatea spectatorilor actualelor cinematografe cu plată o formează şcolarii? Cât priveşte «căpătarea de cunoştinţe noi», mă îndoiesc. Dovadă următoarea scenă petrecută în sala unui cinematograful care reprezintă faimosul film *Quo vadis?*

Între spectatorii stalului I-iu se găseşte şi micul Mucleş, elev în a II-a primară, pe care unchiu-său Banibuluc l-a luat să-l plimbe drept răsplată a notelor bune ce obţinuse în cursul săptămânei la şcoală.

Vine scena cercului.

În arenă, creştinii aşteaptă ultimul supliciu: moartea.

Se dă drumul din cuşci diferitelor fiare sălbatice cari se reped urlând ca să-i sfâşie.

Un fior de groază cuprinde pe cei din sală.

Banibuluc s'apleacă la urechea nepotelului său Mucleş, îngrijorat îl întreabă:

— Ți-e frică, puiule?

— Nu,—cleatină din cap micuţul: tot așa urlă şi tata la mama, când vine acasă şi nu găseşte mâncarea gata.

Nicollo Mascalconi

TEATRU DE OPERETA. — INTRE ACTE

— Vrei să te angajezi în cor și singur mărturisești că n'ai voce: atunci, ce vrei să cânti?
— Pauzele, domnule Director!

Desen de F. Șirato

BRĂȘOAVE

Ministrul Industriei și Comerțului, d. Al. Radovici, a rugat pe societățile de petrol ca să ieftească benzina, altminteri va fi nevoit să ia însuși măsuri ca acest combustibil să nu mai fie așa de scump ca astăzi.

Citind această știre într-o gazetă, la sindrofie la madam Mari Poppesco, Mitică Ionescu, funcționar la C. F. R., strigă cu frenezie:

— Bravo! Dacă ieftește benzina Radovici e un mare om! Repet: bravo! bravissimo!!

— Dar de ce te interesează și pasionează atâta chestia prețului benzinei, domnule Mitică? Il întreabă domnișoara Fifita Dumitrescu. Nu cumva ți-ai cumpărat un otô?

— Din contră «madmoazel» — răspunse mucalitul Mitică —, am însă o redingotă vechie. care are atât de multe pete, încât — vrând să le curăț — ieftenirea benzinei, propusă de ministrul Radovici, a căzut tocmai la pont!

Iarul «Epoca» ocărăște pe d-l Al. Constantinescu, fiindcă ministrul Domeniilor, la Cameră, a arătat că parcelările de moșii destinate de fostul ministru conservator d. C. C. Arion să fie împărțite țăranilor au fost făcute numai pe hârtie, așa că în realitate țăranii n'au primit încă niciun dram de pământ.

Degeaba înjură «Epoca» pe d. Constantinescu-P. în chestia parcelărilor. Căci, am putea să n'trebăm p'oricine: nimenea nu se porcepe mai bine ca dumnealui în materie de porcelări.

Dar «Epoca» e o gazetă de opoziție a d-lui Nicu Filipescu, deci a înjura e datoriei ei: dar dacă mâine ar subvenționa-o d. Al. Constantinescu, «Epoca» ar deveni îndată... «Eporca»!

Citim în «L'Indépendance Roumaine»:

«M-me la Princesse...X...sera chez elle demain vendredi de 4 h. à 8 heures»,

O mitocancă d'ale noastre, foarte inteligentă și bună gospodină de altminteri, dar absolut ageamie în ce privește așa zisa «viață mondenă» a «hailafului», ne întreabă cu o candoare stupidă:

— Bine, domnule redactor, dar dacă Prințesa aia crede cu cale să publice prin gazete că va sta acasă vineri de la 4 până la 8 ceasuri, asta n'seamnă că tot restul săptămânei e absentă de la domiciliu!?... Apoi, frumos e?

Anuarul Presei și al Lumei Politice», al cărui director este cunoscutul ziarist d. V. Rusănescu, a apărut anul acesta în condiții excepționale de luxoase, cu numeroase fotografii și în trei limbi: română, franceză, și germană. Carte indispensabilă tuturor. Pentru comenzi, foarte simplu: să se caute printre adresele abonaților telefonului numărul d-lui Rusănescu, directorul excelentului «Anuar».

Se știe că în tot cursul săptămânei întâia și celei din urmă a «postului mare» toate spectacolele publice erau suspendate.

Anul acesta, însă, chiar în post, au fost reprezentații teatrale, concerte, conferințe, etc., exceptând zilele de miercuri și vineri.

Iar publicul a fost foarte mulțumit că stupida și anachronica interdicție de odinioară a spectacolelor artistice a fost anul acesta, dacă nu... interzisă, cel puțin îmbunătățită. Și publicul aplauda pe talentatul scriitor Brătescu-Voinești care, numit director general al teatrelor, a obținut (așa 'și n'chi-putia publicul) hotărârea asta civilizată din partea Sfintei Mitropolii.

Ei bine! Sfânta Mitropolie s'a crezut datoare să se lepede de învinuirea că ar putea săvârși un asemenea inteligent păcat.

Mitropoliea a publicat, în adevăr, un comunicat prin ziare, arătând că ea rămâne intransigentă în ce privește interdicția spectacolelor în toate zilele, — nu numai miercuri și vineri, — ale primei și ultimei săptămâni din postul mare.

Care va să zică, rămâne stabilit tot până eri și totca în anul una mie de la Christos, că: ca în cele două săptămâni ale postului Pascal teatrele cu spectacole înălțătoare de suflete trebuie închise, de asemenea concertele chiar când programul lor e alcătuit din muzica religioasă a lui Bach sau Massenet; dar în schimb... în aceste două săptămâni, toate cârciumile, toate tripourile, toate bordelurile, sunt libere să funcționeze, și Sfânta Mitropolie nu intervine de loc pe lângă d. Corbescu, prefectul poliției Capitalei, cum s'a grăbit să intervie pe lângă directorul teatrelor, ca să fie o clipă închise, măcar acum, aceste păcătoase locașuri de pierzare!?!

Pesemne, Sfânta Mitropolie crede că mai lesne vor intra în împărăția cerurilor pravoslavnicii creștini cari

în pomenitele două săptămâni își vor strica stomacurile cu minătorei și caracatiță (iahnie de pingele vechi de ghete), decât păgânii cari în vremea aceasta își vor înălța sufletele ducându-se să vadă piesa lui Goga, sau să asculte un *Requiem* ori *Ave Maria*!...

Tarascon

Calea go-Moșilor

Știți că, până azi, prin Calea Moșilor din București, Nu puteai ca să zărești, Incît te-apucă, zău, jalea, Decît armeni și birjari, Laptagioaice, proletari, Conțopiști pe la percepții, Care țărănești grămadă... Dar acum p'această stradă Toate astea sunt excepții; Azi oricine poartă să vadă Tineri «șic», dame gentile, Muscali și otomobile, Ce trec zilnic foarte—adese Dincolo de «Zece Mese»! Chiar șosea Kiseleff, Principalul loc de chief Al lumei din Capitală, Ea, raiul «gomoșilor», Azi e «mart» fără ndoială... Pentru ce? Fiindcă se știe Că în Calea Moșilor «Mercur» prima băcănie, A deschis o sucursală!...

Coco

* „FURNICA” *

Directorul: G. RANETTI, N. D. ȚĂRANU
Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase
• • luni plătit înainte. • •

Adresa: Revista „FURNICA”—București

CHAMPAGNE
MARC STRASS FILS
— CUVÉE SPÉCIALE — SEC — EXTRA DRY —
DRAPEAU ROUMAIN

APERITIF IDEAL
DUBONNET
VIN CU QUINQUINA TONIC

„PANTERA”

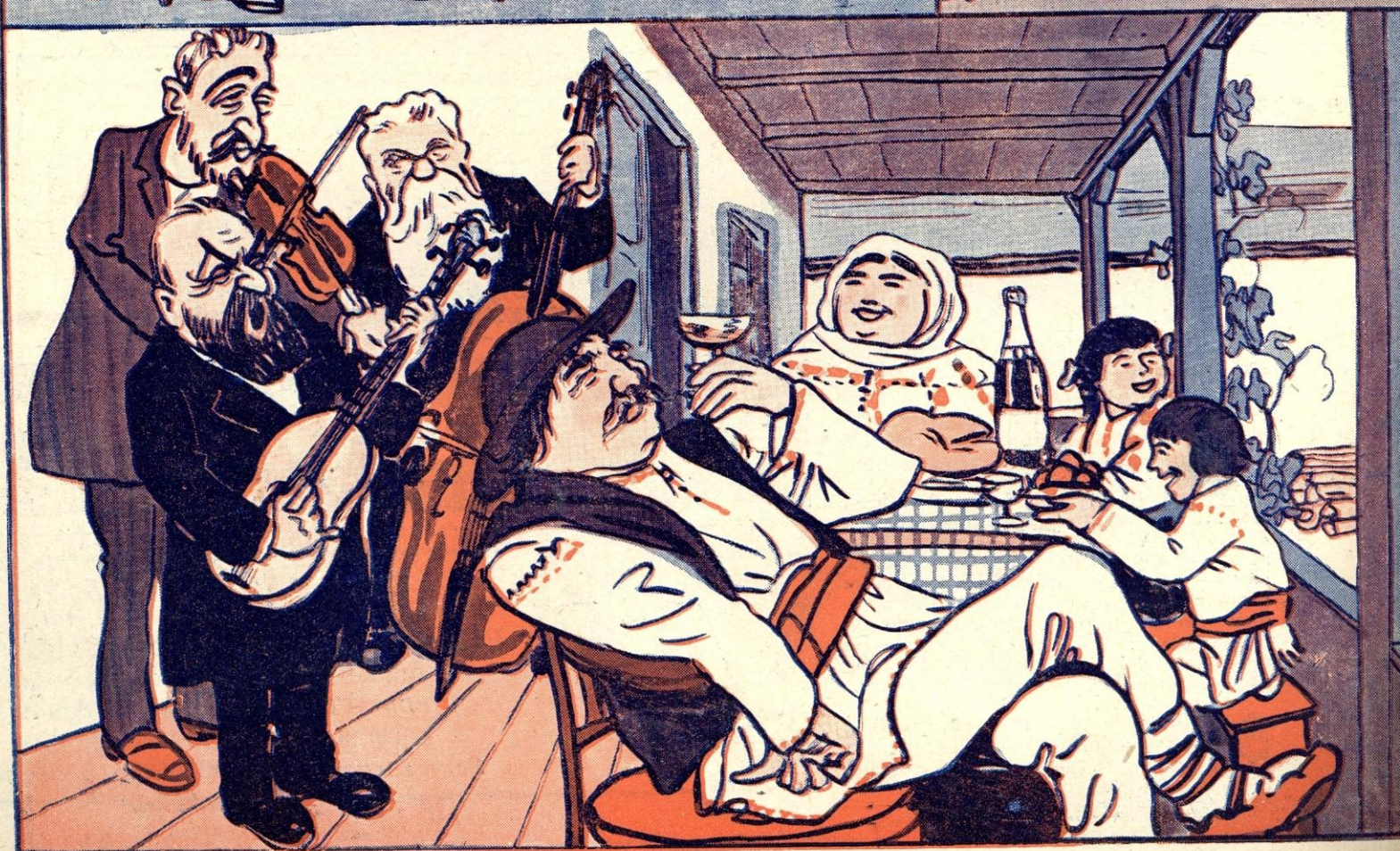
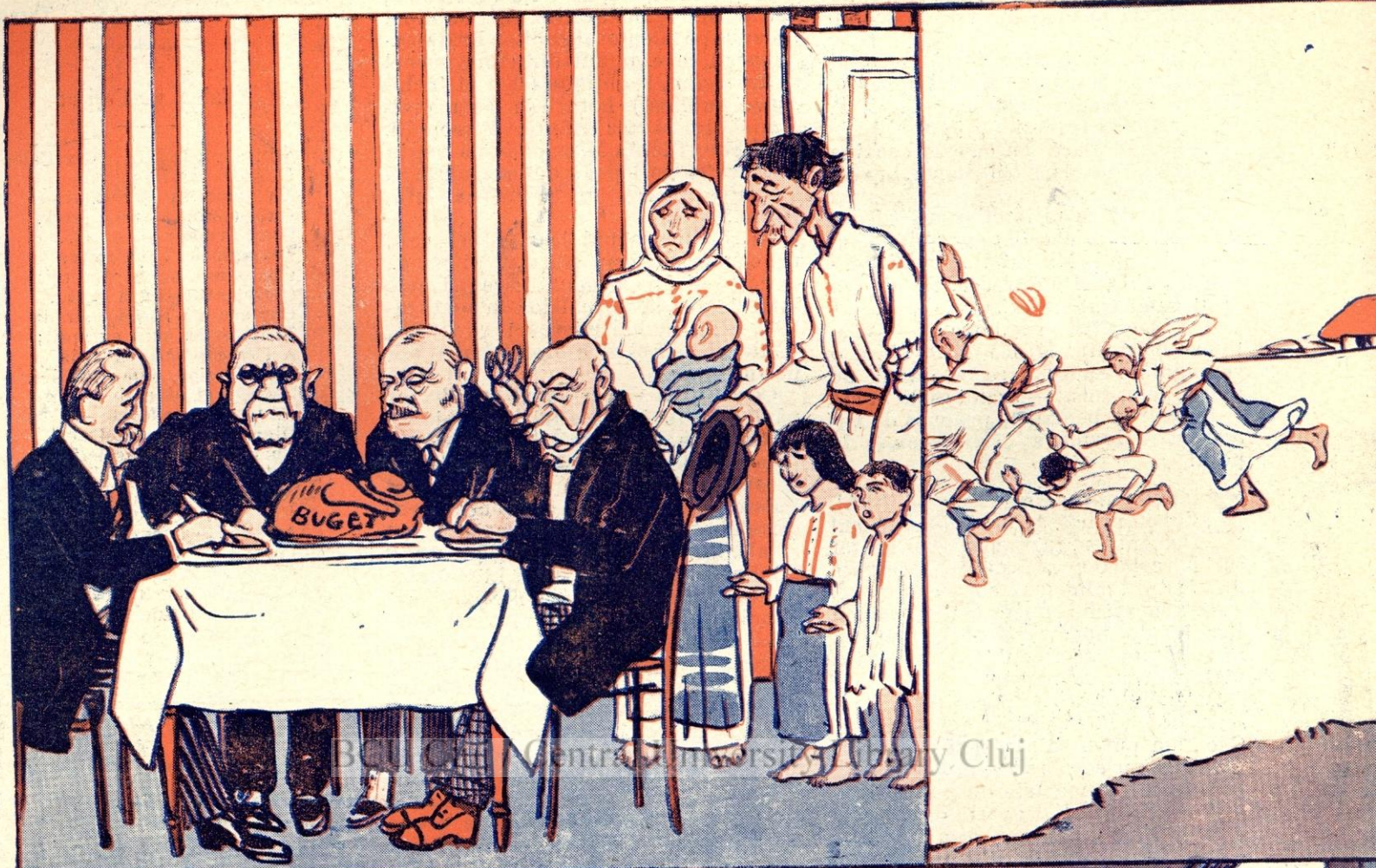
Forme americane; confortul, eleganța și durabilitatea neintrecute, oferă încălțăminte străină marca PANTERA care se găsește pretutindeni.

Reprezentant: MAX KRAINIK, București.

CELE TREI STRIGĂRI PENTRU CONSTITUANTĂ

INTÂIA STRIGARE: { — Boerilor, și nouă ni-e foame!...
Bre, da surzi mai sunt!

A DOUA STRIGARE: 1907: { ma
lui

Cum își închipuie bieții oameni c'o să

— IMBUNĂTĂȚIREA SOARTEI ȚĂRANILOR

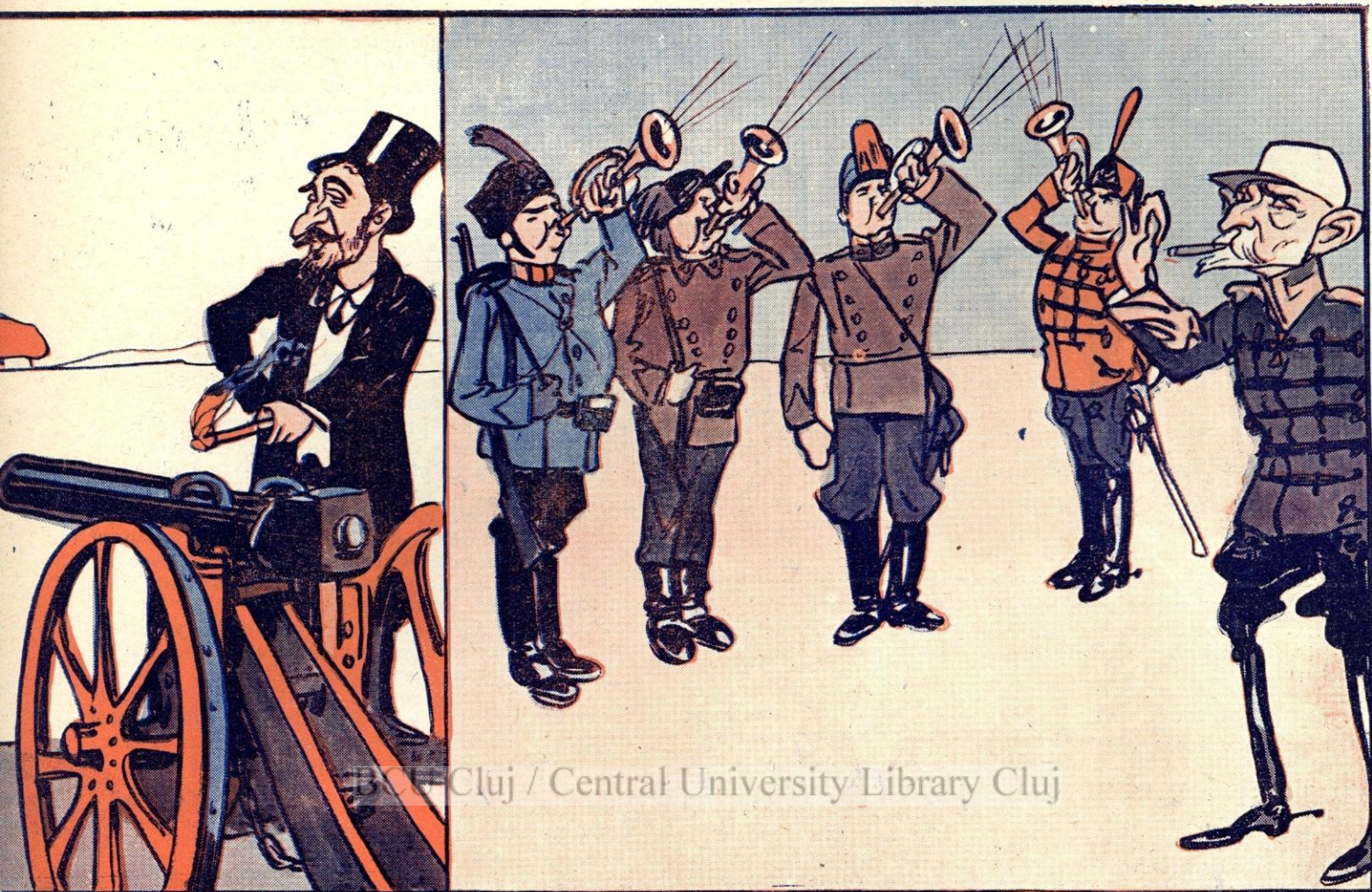
— Ucigă-l toaca de fun, că
e gălăgie face: din pricina
nu ne auzi nici boeru-ăsta!

A TREIA STRIGARE:

Campania contra Bulgarilor

Generalismul Armatei.— Ho, măi
că v'am auzit și o să 'i spu lui
Onkăl să vă satisfacă!

Țăranii.— Bine că dete Dumnezeu
să găsim și noi o pereche de urechi
care să ne audă!

fie după modificarea Constituției.

Desen de A. Murnu

Modernizarea Constituției

— De geaba, toamnă Mamulea, umblă d. Brătianu cu reformele de la tum-nealui. Uită-te la biata Constituție: tot bătrân și urât e!...

— Sire, vrei serios să o întinerim și s'o facem mai frumoasă?

— Cu ce?

— Cu pudră, cremă și săpun «Flora»!

Desen de F. Șirato

sele superioare ale mării patriei — este un punct de vedere cam... *șagiu*.

Iată, prin urmare, stabilit în chip neîndoielnic, că exproprierea moșilor va avea drept primă și fatală consecință exproprierea beneficiilor moșelor.

Cu cât vor fi mai mulți bogătași în România, cu atât vor fi mai puține burice de tăiat, deci mai puține moașe.

Ne mirăm cum tocmai d-lui Diamandy, care a studiat profund chestia pauperismului, i-a scăpat din vedere această latură importantă a problemei.

Ca să-și repare nebagărea de seamă, d. Jorj Diamandy are datoria imperioasă ca să convoace urgent un congres al moșelor naționale, atrăgându-le atenția că forcepsul lui Damocles planează d'asupra capetelor lor.

Dealtminteri, poate că un consult cu toate moașele Române ar fi și spre folosul plănuitelor reforme liberale pe cari le susține d. Diamandy cu atâta convingere și talent.

Zău, probabil că guvernul, care se găsește acum în durerile facerei, o să dea în sfârșit naștere — cu chiu, cu vai — exproprierei. Dar cealaltă reformă, cea electorală, o să iasă, credem mai anevoie. Nașterile a doi gemeni au fost pururea laborioase, și dese ori unul din prunci sucumbă înainte de-a zări lumina soarelui.

Așa dar, domnule Diamandy, adună grabnic un congres al moșelor! Altfel, riști ca reforma colegiului unic să rămâie vecinic în stare de fetus, și în loc de acel unic vot mult dorit să vedem un avort, caz interesant de-altminteri: avortul unic!

Jorj Delamizil

Moșiile și moașele

Ce legătură între moșii și moașe, afară de oarecare asemănare fonetică?! Iar vrei să faci un calambur idiot?! Așa mă vor apostrofa probabil cititorii pe cari îi pisez cam des cu barbarele mele jocuri de cuvinte.

De data asta însă, cititorii n'au dreptate, căci există un raport serios între moșii și moașe, și chestia a fost adusă chiar înaintea Parlamentului cu ocazia discuției exproprierei.

Conu Petrake Carp s'a plins că, micșorându-se marea proprietate, avocații și arhitecții vor câștiga mai puțin ca astăzi. Iar d. Jorj Diamandy 'i-a răspuns în glumă că, depe urma exproprierei, nu vor pierde nici avocații, nici arhitecții și nici chiar... moașele.

Cu toată stima ce am pentru personalitatea intelectuală și morală a d-lui Carp, confratele nostru într-un zeflemism, ți-u să declar că argumentul d-sale, în sprijinul temei prea reacționare ce susține, e cam tot atât de serios ca acela invocat odinioară la Camera de răposatul Beizadea Vițel (Printul Gr. Sturdza) care combătea tramvaiele pe motivul că... șinele de fier de pe străzi deteriorează cauciucurile trăsurilor sale și ale altor ipochimeni! Dar, totdeodată, nu aprob nici opiniunea d-lui Diamandy în privința moșelor.

Nu, domnule Diamandy, nu-i de glumă. Te încredințez că sărmanele moașe vor păgubi mult de pe urma împărțirii marilor moșii la țărani.

Fără doar și poate.

În adevăr, cine sunt mai buni de prăsilă azi: oamenii calici, sau cei bogați? Statistica ne arată că cei din urmă sunt cei mai prolifici, ei furnizează națiunii cei mai mulți birnici și ostași.

E'ndeobște cunoscut că amorul este singura distracție a săracului. Mijloacele lui financiare neîngăduindu-i alte petreceri, proletarul este nevoit să și le caute în interiorul căminului său, lângă nevastă lui, și neputând să facă chefură prin cârciumi, ori să facă partide de poker, face și el ce poate: face copii.

Din potrivă, oamenii bogați, covârșiți de grija administrării avuțiilor lor și ademeniți de ispită multiplelor plăceri lumești pe cari au ușor posibilitatea să și le procure, își petrec existența mai mult în afară de domiciliul conjugal: cocoana la «faivocloace», boerul la Club; și 'n vârtejul vieții lor mondene, sportive și uneori chiar sportcoase, nu mai au timp suficient ca să mediteze asupra gravei probleme a creșterii populației.

Azi, țărani pârliți, n'au altă distracție decât aceea economică de a creea țarei brațe de muncă și de apărare. Dar mâine, când vor deveni și ei mici proprietari, mică moșieră? Mâine, te rog să crezi, scumpe domnule Diamandy, că copleșiți de alte preocupări, având posibilitatea să guste alte bucurii mai costisitoare, vor dezerta încetul cu încetul cu desăvârșire din sânul familiei, sau în cazul cel mai fericit vor adopta sistemul Șașilor de a nu confecționa decât câte doi copii, ceea ce — considerând intere-

Pentru ministrul de finanțe

Cârciumile, după lege,
Ordinare sau luxoase,
Toate au, se înțelege,
Au licență în spirtuase.
Dar cu Radu din Covaci,
Statule, ce-ai gând să faci?
L'acest birt, «Iordake» zis,
Pivnița-i un paradis,
E ceva de nedescris,
Cum la alții nu găsești.
Statule, nu socotești
Că-i nedrept, că-i indecentă,
Ca Radu să posedeze
Numai o simplă licență
Ca oricine?... Cred că Statul
E dator să înființeze
Pentru Radu... doctoratul
Precum s'a creiat la Drept
Și a dat roade frumoase,
Doctoratul și'n spirtuase
Se impune!... Il aștept.

Baron von Tirbușon

Facem cunoscut că pentru anunțurile obișnuite, plătite cu 30 bani linia, concesiile sunt date exclusiv d-lui **Emil Melbert**, Strada Academiei 3; pentru celelalte anunțuri în proză, versuri sau ilustrații cu legende, a se adresa direct, printr-o carte poștală, *Revistei Furnica, București*, arătând condițiunile, și vom răspunde imediat.

IN AUDIENȚĂ

Printre cei decorați cu medalia *Avântul Țării*, se găsesc și indivizi cari au făcut campania contra Bulgarilor, citind ziarele la cafenea.

— D-le Zgrinberg, d-ta îmi ceri medalia *Avântul*.... Greu de tot! Știi bine că această distincțiune se acordă cetățenilor cari au făcut oarecari sacrificii pentru patrie. Dumneata ce serviciu ai adus țării?

— Pe ziua de azi n'am făcut nici un gheșeft, dija!

Semn neîndoios că-i primăvară

Văd țigănci cu ghiociei,
Văd cum precupeți vînd miei;
Însă tot nu cred că'n țară
Este încă primăvară.
La Bodega Mircea, însă,
Când voiți vedea lumea strînsă
Pe la mese scoase-afară,
Sorbînd șprițul cel vestit.
Doar atunci m'oiu bucură,
Căci mē voiți încredința
Primăvara c'a sosit!

Trubadur

UNA-ALTA

Râea.

Un șuerat prelung și trenul pleacă
lăsând în aer diră de fum duhuit în
forma roatelor de bumbac.

Pe unica șosea a satului se zărește
sosind în goana cailor o trăsură.

D-nul șef de stație, înștiințat de macagi, ocolește clădirea, pune mîna streășină deasupra ochilor... șeoptește:

— E boerul!

Apoi rămâne locului, așteaptă.

Trăsura devine din ce în ce mai deslușită, trage la ușa stației.

«Boerul» sare jos, c'un geamantaș în mîna.

D-nul șef îl salută profund, respectos. («Boerul» e unicul reprezentant al țării, din partea aceea, care a răușit să se aleagă în opoziție... cu concursul guvernului.)

Deputatul pune geamantanul pe pămînt, scoate ceasul dela brâu.

— Opt și cinsprezece! — exclamă el drept răspuns la salutul funcționarului cu șeapca roșie. Care va să zică, s'a dus dracului trenul de opt și zece? Și când te gîndești că am o grămadă treburi la București!

— N'aveți nici o grije, boerule, — suride d. șef de stație. Trenul de opt și zece...

— Se vede și acum: uite-l că tocmă cotește pe după pădure.

— Nu: ăla e un tren de marfă, căruia i-am dat eu drumul adineauri fiindcă acceleratul de opt și zece e în întârziere cu treizeci de minute.

— Treizeci de minute?! — se revoltă d. deputat. Să mai stau s'aștept în păcătoasa asta de stație încă o jumătate de oră?! Auzi, mizerie! Am să interpelez guvernul!... Căile ferate române au ajuns un adevărat bala-muc: lefuri mari, personal insufici-

ent, vagoane cari scârție pe drum și cauzează întârzieri considerabile.... Destrăbălare, hatâr și politică! Vă'nvăț eu minte: cum voi ajunge la București, interpelez guvernul!

D-nul șef de stație, macagiul și un nenorocit de hamal stau smirna, terorizați de cele ce aud. Iar d. reprezentant al națiunii, în opoziție, continuă să vocifereze, plimbându-se de colo până colo, din când în când oprindu-se ca să sgudue cu mînilor, fioros, gratiile unei cușci invizibile.

*

Sancta simplicitas...

E student și fiu de țăran. Părintele său a muncit din greu, și după ce s'a pricopsit, ca să răscumpere întunericul ce atât amar de vreme a zăcut peste ai lui, analfabeți din tată'n fiu, l-a trimes la București, ca să urmeze cursurile universitare.

Tânărul, neobicinuit cu viața orașelor mari, a luat-o razna, pierzându-se în rețeaua drumurilor ce duc la localurile de chef și orgii. În curând leafa fixată nu'i a mai ajuns: aproape în fiecare lună, sub diferite pretexte, a «ciupit» încă odată suma ce tată-său se obligase de bunăvoie să'i servească până își va isprăvi studiile.

Săptămîna trecută, studentul nostru, rămas lefter după o noapte petrecută la șantan, pune mîna pe toc și, în lipsă de alte argumente, serie următorul răvășel:

Dragă tată,

Trimete-mi de urgență doi poli prin mandat telegrafic. Trebuie neapărat să cumpăr o tablă a lui Pithagora, recomandată de profesorul nostru de Matematică. A spus că cine se prezintă la examen fără ea, nu'l ascultă.

S'a iscălit, a pus-o în'plic și a vîrît-o la cutie.

Cinci zile în urmă, studentul primește acest răspuns:

Fiule,

Cu trenul de azi ți-am expediat o tablă neagră, nouă-nouță, cumpărată chiar în satul nostru dela Călin Pârloagă, învățătorul pe care Stăpînirea l-a scos la pensie anu-asta. Am dat pe ea numai zece franci; adică cu treizeci de lei mai puțin decît tabla lui Pithagora care trebuie să fie un hoț și jumătate, tovarăș cu profesorul vostru ca să vă jupoae.

Constatări.

Acum douăzeci de ani și ceva, odată cu ridicarea Prințesei Maria la rangul de Moștenitoarea tronului României, *anglomania* devenise o boală la modă. Douăzeci și patru de ore în șir, de dimineață până a doua zi la acelaș ceas, nu te mai puteai învîrta din cauza lui *yes*. Cam la fel cu *tango* de azi. *Yes* însus, *yes* înjos; se dusesse dracului: *vui, mașer!* Ciorbă de *yes*, pantofi de damă *yes*, hîrtie igienică *yes*. S'a localizat chiar un cântec, devenit repede popular, numai pentru că avea drept refren: *O yes! O yes!*

Încet-încet, ridiculizată cu succes, molima a dispărut, cedând locu altora, inerente unei clase sociale care nu știe cum să-și petreacă timpul.

Dela o vreme, microbul anglomaniilor a reapărut, invadând comerțul, și'n special firmele. Calea Victoriei și alte străzi literale sunt pline cu firme englezite: MEYER'S, LEON'S HERMANN'S, PHILIP'S, SCHVARTZ'S Etc.

Mucleș, elev în cursul superior de liceu, școlar foarte silitor al cursului de Engleză, deunăzi se'ntorcea pe jos, cu tată-său, dela cinematograf. Zărind una din firmele de mai sus, bătrînul Mucleș întrebă:

— Gheorghită, fiule, LEON'S ăsta nu e croitorul la care ți-am comandat în toamnă uniforma de liceu?

— Ba da, tată.

— Păi eu știam că'l cheamă LEON: cen'semnează S ăla dela sfîrșitul numelui?

— În cazul de față, tată, litera S însemnează: Semit; adică: LEON SEMITUL.

Precum ca să se știe.

Nae Saltimbancu

Despre scuiopat.

Titlul, n'ar trebui să supere pe nimeni, căci la urma urmei, scuiopatul e un fel de a săruta de la distanță. Asta ar fi definiția lui cea mai nemerită; și numai așa ne lămurim pentru ce atîția și atâtea din high-life, îl păstrează cu multă grije în batiste scumpe, parfumate, monogramate. Numai mojiții și oamenii certați cu igiena nu știu să'l prețuiască. Miopii, dinpotrivă: îl confundă foarte adesea cu o monedă de unu sau doi lei.

În privința igienei, un distins doctor anonim se plînge în coloanele unei gazete liberale că tramvaele S. T. B. au ajuns niște adevărate scuiopatori pe șine; și propune ca leac 'mpotriva ăstui rău obicei, următoarea măsură:

«Contravenientul să fie dat jos din vagon, la prima stație, cu concursul publicului. În vagoane să se puie chiar placarde, prin care publicul să fie rugat a semnală asemenea cazuri și a da ajutor conductorului să pue în aplicare sancțiunea.»

Asta e bună! În loc să stau tacticos pe bancă și să'mi citesc gazeta, să m'apuc să citesc toate placardele cu: *Fumatul oprit, Păstrați biletele, Fiți buni cu animalele, Nu scuiopați pe jos, etc.* să pîndesc pe contravenienți și, dacă s'o găsi vreunul mai încăpățînat, să mă iau cu el la bătaie de dragul S. T. B.-ului și al Hygeei.

Și apoi, cum rămîne cu scuiopatul contravenienților isgoniți, care continuă să călătorească gratis pe podeaua vagonului?

Cea mai bună apă
minerală

Apollinaris

Reprezentant:

HEINRICH SUFRIN

București Str. Labirint 69

Măine-poimăine te pomenesti cu o placardă cu litere grase, care va pretinde publicului bine crescut, să dea jos la prima stație și pe acest neplăcut pasager!

Și cu toate astea, scuipatul aduce omenirei și folioase: contra deochiului, contra sperieturii, contra unui adversar, la digestie etc. Ba încă, din istorioara următoare, o să vedeți că scuipatul mai poate fi folositor și altfel:

Era odată un june Șmil cu păr mare și cu simbric mică, redactor la o gazetă politică. Injura Șmil în articolele lui, cât îl țineau penița și cerneala; însă nu era gustat de nimeni; și într-o zi directorul îl chema în cabinetul lui și îi zise:

— Șmil, dacă n'ai să combați mai cu energie, să ști că te dau afară.

Șmil pleacă amărât, se așează gânditor la biuroul lui, își încrunta pistruii de pe frunte și începu să scrie... A doua zi, Șmil era celebru: scrisese un articol de o vehementă senzațională, muindu-și pana lui de scrib prost, în scuipătoria redacției!

Achichi călimară! August Prostu

Vanitas vanitatum!

Prin dulapuri am un vraf
De vreo trei mii de volume;
Ce s'a scris mai bine 'n lume
Am citit, dar n'am fost «paf»!
Nici Homer și nici Shakespeare
Nu m'au făcut să mă mir!

«Clasic — Cinematograf»
Când însă 'mi-a arătat
Filmul grandios «Isus»,
Așa m'am inflăcărât,
Încît acasă m'am dus.
Și scârbit de toate-acele
Cesloave și cărțicele,

Eû, pe loc,

Am dat

Foc

Bibliotecelor mele!

Savantopol.

La agapa cercului de vânători „Intim“

Printre camarazii din Cercul «Intim»
Sunt vânători strașnici... Bravo! Aferim!..
Însă sunt și d'ăia (ș'azi vreați să'i dau gata)
Cari — cum se zice — cam protestesc armata.

* * *

Mai întâiu sunt unii, — refuz să'i numesc, —
Cari niciodată nu se sinchisesc
De tot ce e farmec, de tot ce 'i estetic,
In pasionantul sport zis cynegetic.

Nu cu suflet dinșii vânătoare fac,
Ci merg să vâneze doar cu-al lor stomac;
De-a fost vânătoare și slabă și scurtă,
Lor puțin le pasă dacă's plini la burtă!

Vinătoria este un fleac pentru ei;
Importantă'i cina, ce de obicei
Dup'o vânătoare natural urmează,
Ah, la ceasul mesei, cum se'nviorează!

Deschid gura largă ca de crocodil,
Că'n ea poată să intre un întreg Mizil;
Dar nu'nghit Mizilul, ci doar fel de feluri,
Cantități enorme de faine mezeluri.

Intreb camarazii și pe prezident:
Cercul nostru oare nu dă faliment
D'om tolera până la sfîrșitul lunii
P'ăi cari se 'ndoapă ca și căpcaunii?!

Abis le'i stomacul și au în gât bureți,
Dar să nu'i excludem, că's drăguți băeți;
Însă 'i drept să'i coste lăcomia ruble,
Deci cer să plătească orice taxe duble!

* * *

Vinători d'acea, domnilor colegi,
Ce protestesc armata, (chiar oameni de legi,
Sunt și cei ce vîrsta, vai, neîndurătoare)
I-a slăbit amarnic pînă'o vânătoare.

Le-arde încă'n inimi dorul infocat
Să... vineze ntr'una. Însă, pe păcat!
Șușaneaua are țeava ruginită
Și cartușiera de mult e golită!

Stacoji de ciudă, ca niște ridichi,
Văd cum sboară stolul de dulei «potărnichei»
Și'n jos triști plecându-și bătrana lor armă
Pleacă, după masă, tabietliu s' adoarmă.

Dar, ca să nu credeți, iubiți camarazi,
Că cu răutate spus-am ce-am spus azi,
Iată 'nchin paharu'mi, deși 'i-am dat gata,
Pentru vinătorii ce protestesc armata!

Contele de Tekirghiol

SALON PENTRU RAS, TUNS ȘI PREZAT
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
Calea Griviței, No. 131
Special în lucrări de păr. Se coafează damo.

THE POPULAR
BLACK
&
WHITE
WHISKY

LOTERIA REGATULUI ROMÂN

„BANCA LOTO“

BUCUREȘTI, STRADA ACADEMIEI No. 3 — TELEFON 12/41

CÂȘTIGURILE PE CLASE DUPĂ NOUL PLAN ÎN COMPARAȚIE CU VECHIUL PLAN

CLASA I-a
Lei 168.000
în loc de lei 136.950

CLASA II-a
Lei 341.175
în loc de lei 301.650

CLASA III-a
Lei 477.750
în loc de lei 461.150

CLASA IV-a
Lei 531.000
în loc de lei 462.000

CLASA V-a
Lei 468.500
în loc de lei 430.250

CLASA VI-a
Lei 6.161.875
în loc de lei 5.550.000

CÂȘTIGURI PLATITE LA BANCA LOTO

INCERCAȚI-VĂ NOROCUL CU UNUL DIN NUMERILE NOROCOASE AZVĂRLITE ACI LA ÎNTÂMLARE

PREȚUL LOZURILOR: 1/8 Lei 2 1/4 Lei 4 1/2 Lei 8 1 Loz Lei 16 RISC MIC SANSE MARI

Lei 18.000
D-nei Theodoreanu
Dorohoi

Lei 18.000
D-lui Fosati Anton
București

Lei 18.000
D-lui Pr. Marchetti
București

Lei 18.000
D-lui A. Cristescu
București

CINE JOACĂ LA BANCA LOTO, CÂȘTIGĂ

CÂȘTIGURI PLĂTITE DE CĂTRE

„BANCA LOTO“

Din premiul cel mare

DE LEI
250.000

50.000
D-lui Z. Carotescu
Craiova

50.000
D-lui N. Petrescu
cărciumar
Calea Rahovei

50.000
D-lui Al. Gruber
Calea Moșilor No. 390.

50.000
D-lui St. Constantinescu
Popa Tatu 86.

Din premiul de 70.000
și câștig de 20000 pe
un sing. loz No. 50874

— Asta-i culmea! Ești trist fiindcă te duci la nuntă?!...
— Fiindcă mă duc la nunta mea, doamnă!